

Postavio si je ideal - biti svet. Njegova velika želja da bude svet raste kroz sudjelovanje na svetoj misi, po svakodnevnoj pričesti, molitvi krunice, po čitanju i razmišljanju nad ulomcima Svetog pisma, po klanjanju Isusu u euharistiji, po tjednoj svetoj ispovijedi, kroz spremnost za žrtvu u korist drugih. Za njega, koji je tako čeznuo za svetošću, bilo je normalno, tražiti prijatelje na nebu. Na njegovoj stranici interneta bila je poveznica: „**vidi koliko imam prijatelja na nebu**“. Tu je donosio životopis mladih svetaca koji su brzo postigli svetost. S 14 godina uređivao je svoju web stranicu „Miracoli Eucaristici“ (euharistijska čuda) na kojoj je objavljivao euharistijska čuda koja su se događala tijekom povijesti u svijetu. Ova njegova web stranica još postoji.

Bio je svjestan da neće ostarjeti. „**Umrijet ću mlad**“, znao je ponavljati. To ga nije priječilo da bude aktivan u župnom vjeronauku, na župnom caritasu, na župnim aktivnostima s djecom na župi. Uz školske obveze našao je vremena i za sviranje saksofona, igru s loptom, programiranje na računalu, zabavljati se video igricama, gledajući filmove o policajcima, snimati svoga psa i mačku. Prijatelji su ga voljeli. Među njima je uvijek donosio radost. Bio je gospodar svojih osjećaja i reakcija.

Na jednom, „kao grom iz vedra neba“ pojavila se akutna leukemija za koju nema lijeka. On je tu vijest primio s osmijehom prikazujući trpljenje za Crkvu i Svetog Oca. Naravno da je čeznuo za ozdravljenjem, jer je ljubio život. No, bio je spreman umrijeti kako bi se čim prije susreo s Ljubljenim. Znao je da bez njega nema ništa. Umro je 12. listopada 2006. Pokopan je na groblju u Asizu, gradu sv. Franje, U siječnju 2019. izvršena je ekshumacija i provedena rekognicija njegova tijela i 6. travnja preneseno je u crkvu Svete Marije Velike u Asizu.

Nakon što se navršilo pet godina od njegove smrti, kako to predviđaju kanonske norme, pokrenut je u milanskoj biskupiji proces njegove beatifikacije. Nakon što je Sveta Stolica, 13. svibnja 2013., izrazila svoje pozitivno mišljenje, započeo je biskupijski proces beatifikacije. Biskupijski proces za beatifikaciju zaključen je 24. studenog 2016.g. Papa Franjo dopusti je 5. srpnja 2018. da se naziva **časnim slugom Božjim**. Glas o njegovoj svetosti širio se po Italiji ali i po čitavom svijetu. Medicinska komisija Kongregacije za kauze svetaca dala je 14. studenog 2019. pozitivno mišljenje o neobjašnjivom ozdravljenju koje se dogodilo po zagovoru časnog slugu Božjega Carla Acutisa, čime se otvorila mogućnost proglašenjem blaženim.

Jednog dana Carlo je zapisao i ovu rečenicu: „**Svi smo rođeni kao originali, ali mnogi umiru kao fotokopije.**“ No, to nije bio njegov slučaj. Njegove posljednje riječi bile: „**Svu svoju patnju želim dati Gospodinu za papu i za Crkvu. Ne želim ići u čistilište, želim ići ravno u raj.**“ Papa Franjo potpisao je 21. veljače 2020. dekret o proglašenju blaženim Carla Acutisa. Beatifikacija će se održati u bazilici svetog Franje u Asizu 10. listopada 2020. u 16 sati.

Župni oglasi

1. Pozvani smo prikupljati plodove zemlje za naše ustanove, posebno za sjemenište. Molim da to ovaj tjedan izvršimo. Svima unaprijede hvala.

3. U nedjelju, 18. listopada slavimo sv. Luku Evandelistu i Mladu Nedjelju. Presveti Oltarski Sakrament će biti izložen u 8,30 sati. Dođite, molite i klanjajte se Bogu.

4. Spomendan sv. Tereze Avilske je 15. Listopada.

5. Čitajte katolički tisak – uzdižite se duhovno i vjerski

Vlč. Pejo Ivkić - Župni ured Oštarije

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-245-587

11. listopada 2020. • 28. NKG • God. XI. • br. 39 (526)

20

Koga god nadete, pozovite na svadbu

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju: U ono vrijeme: Isus ponovno prozbori svećeničkim glavarima i starješinama naroda u prisposobama: »Kraljevstvo je nebesko kao kad neki kralj pripravi svadbu sinu svomu. Posla sluge da pozovu uzvanike na svadbu. No oni ne htjedoše doći. Opet posla druge sluge govoreći: ‘Recite uzvanicima: Evo, objed sam ugotovio. Junci su moji i tovljenici poklani i sve pripravljeno. Dođite na svadbu!’ Ali oni ne mareći odoše – jedan na svoju njiivu, drugi za svojom trgovinom. Ostali uhvate njegove sluge, zlostave ih i ubiju. Nato se kralj razgnjevi, posla svoju vojsku i pogubi one ubojice, a grad im spali. Tada kaže slugama: ‘Svadba je, evo, pripravljena, ali uzvanici ne bijahu dostojni. Pođite stoga na raskršća i koga god nadete, pozovite na svadbu!’ Sluge iziđoše na putove i sabraše sve koje nadoše – i zle i dobre. I svadbena se dvorana napuni gostiju.« Kad kralj uđe pogledati goste, spazi ondje čovjeka koji ne bijaše odjeven u svadbenu ruho. Kaže mu: ‘Prijatelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?’ A on zanijemi. Tada kralj reče poslužiteljima: ‘Svežite mu ruke i noge i bacite ga van u tamu, gdje će biti plač i škrgut zubi.’ Doista, mnogo je zvanih, malo izabranih.« (Mt 22, 1-14)

Tko je pozvan na gozbu? Kome je gozba potrebna?

Kažu da nema čovjeka koji će na gozbu pozvati sve ljude bez razlike. Uvijek se biraju oni koji su prijatelji ili bližnji ili pak oni koji su zbog nečega potrebni. Ovdje se govori o Kralju koji pak poziva sve na svoju gozbu – to je slika našega Gospodina Boga. On sve zove, poziva, prihvaća. Međutim, kao i na ovu gozbu koju je kralj pripremio tako i na nebesku mnogi neće doći, izmotavaju se. Što drugo preostaje Kralju nego da bude srdit, ljut, razočaran, jer imao je dobru volju, ali ljudi je ne prihvaćaju. No, kad Boga je ipak drugačije. On je spremio gozbu za svakoga od nas, pozvao je sve, i čeka tko će doći. Vrata gozbe, kraljevstva Božjeg su otvorena i svi mogu ući. No znamo da ima mnogo onih koji ne žele ući ili doći na tu svadbu iz kojekakvih razloga. Mi smo uvijek spremni naći izgovor, izbjegavati gostoprimstva i praviti se prezaposleni ili zauzeti. Zanimljivo je kakvi smo to mi ljudi, umjesto da se osjetimo počašćeni što nas Bog zove, mi se čak ljutimo što nas poziva. Umjesto da trčimo da sjednemo za stol u kraljevstvu Božjem mi ćemo radije stajati uz šank negdje vani. Ova nam priča puno govori o Bogu i zemaljskim vladarima. Bog je prema ljudima uvijek neizmjerljivo bolji nego li to može biti ijedan zemaljski kralj prema svojim podanicima, ali nažalost mi smo puno hladniji i nezahvalniji prema Bogu nego li prema zemaljskim vladarima. Pogledajmo samo koliko o svojim zemaljskim

vladarima znamo, sve o njima provjerili i možemo nabrojiti, a o Bogu skoro ne znamo ništa i ne trsimo se puno – zar nije to žalosno? Možda je poanta u tome što mi želimo biti Bogovi – jer kraljevi ili carevi ne možemo biti. Teška je to drama kad se Bog suoči s onima koji hoće biti Bogovi. Kršćanin treba dva obraćenja: ciljeve zemaljske promijeniti u nebeske i svoju sumnju promijeniti u povjerenje. Znajmo dvije ruke mogu pljeskati, jedna sama ne može, što znači, da mi trebamo jedni druge; trebamo gozbu, susret – gdje ćemo zajedno se radovati i stvarati preduvjete koji će nas dovesti na vječnu gozbu. Ništa nam ne smije biti važnije od Božjeg poziva na gozbu, na misu. Nema tih razloga kojima se možemo opravdati. Mi uvijek težimo činiti nešto drugo, dok bi dovoljno bilo činiti drugačije. (Vlč. Pejo Ivkić)

Sv. Tereza Avilska, spomendan

Crkva 15. listopada časti sv. Tereziju Avilsku, prvu ženu naučiteljicu, mističarku, reformatoricu karmelićanki, štuje se kao zaštitnica bolesnika, djece bez roditelja, čipkara, redovnika i ljudi koje ismijavaju zbog njihove vjere i mnogih župa.

Terezija Avilska, obično zvana Velika, ili Terezija od Isusa, rođena je 28. ožujka 1515. u Gotarrenduri kod Ávile, u španjolskoj pokrajini Castilli, a ime koje su joj dali po rođenju bilo je Teresa Sánchez de Cepeda y Ahumada. Prema vlastitom svjedočanstvu, roditelji su joj bili bogobojazni ljudi, koji su svoju mnogobrojnu djecu (devet dječaka i četiri djevojčice) nastojali odgajati tako da upiju životne i kršćanske vrijednosti. Tako je i Terezija rasla u bogobojznosti i iznimnom zanimanju za sve što je bilo duhovno, ali je jednako uživala i u sasvim svjetovnim stvarima, koje su je, kako je kasnije ocijenila, udaljavale od Boga. Čitala je još kao mala životopise svetaca i viteške romane, koji su joj razbuktavali maštu pa je nerijetko i sama poželjela učiniti nešto izrazito junački. Štoviše, jednom je prilikom improvizirala svoj bijeg od kuće, kako bi na takav način sama postala mučenica, a onda i svetica. Bilo joj je tada manje od 9 godina.

Kada je imala 12 godina, umrla joj je majka, te se od tada još više otvara religioznom iskustvu, moleći Majku Božju da joj ona bude majka i prati ju kamo god ide. Raste i sazrijeva u vjeri, a poseban su joj poticaj u tome bile duhovne knjige koje je čitala kao učenica u avilskoj školi, gdje su joj učiteljice bile augustinke. Ipak, uživa i u svjetovnoj literaturi i u tom smislu njezina duhovnost ostaje relativno površna. Sa svojih 20 godina, odnosno 1535. god. ulazi u karmelićanski samostan Utjelovljenja u Ávili. Međutim, tri godine po ulasku u samostan toliko se teško razboljela da je naredne četiri godine ležala u komi, gotovo kao mrtva, a potom joj 1543. god. umire otac, dok su njezina braća, jedan za drugim, emigrirali u Ameriku. Sve je to itekako ostavilo traga na njezina kasnija promišljanja. Unatoč objektivno teškom životnom putu i krhkom zdravlju, bila je vrlo snažnog karaktera, čvrste volje i radosna duha.

Sama je svoj život doživljavala kao trajnu borbu sa svojim slabostima, odnosno nije se u potpunosti predavala redovničkom životu i Božjoj ljubavi, nego je svemu više

pristupala formalistički. Sve dok jednom prilikom nije pronađen jedan kip teško izranjenog Krista, koji ju je toliko dojmio da se od tada njezin duhovni život potpuno promijenio. Željna da tu duhovnost i predanje Bogu prenese i na druge, odlučila je obnoviti karmelićanski red, pa je tako, uz potporu biskupa grada, **osnovala u Ávili** 1562. god. prvi reformirani karmel, a potom je u narednim godinama osnovala i druge. Među njima se posebno ističe onaj bosonogih karmelićana, kojega je 1568. god., zajedno sa svetim Ivanom od Križa, utemeljila u mjestu Duruelu, nedaleko od Ávile, a koji će biti poticaj za nove slične karme, te će uskoro biti organizirana i priznata provincija bosonogih karmelićanki.

Dijeleći sličnu želju za obnovom, nadahnutom reformama Tridentskoga sabora, zajedno je sa svetim Ivanom od Križa neumorno radila na osnivanju novih karmela, te ju je u takvim nastojanjima zatekla i smrt. Kad se, naime, nakon što je osnovala karmel u Burgosu, vraćala u Ávilu, umrla je u Albi de Tormesu, nedaleko od Salamance, u noći s 14. na 15. listopada 1582. god. Papa Pavao V. proglasio ju je blaženom 1614. god., svetom ju je proglasio papa Grgur XV. 1622. god., a crkvenom naučiteljicom papa Pavao VI. 1970. god. Spomendan joj se slavi na dan njezine smrti – 15. listopada. Iako nije imala akademsku naobrazbu, nego je sama proučavala crkvene teološke i duhovne spise, njezina se djela, ponajviše opisi vlastite duhovnosti, mističnih doživljaja Božje ljubavi i askeze, procjenjuju iznimno vrijednima i poticajnima. U tom smislu se posebno ističe autobiografsko djelo Knjiga života, opomene i savjeti karmelićankama novakinjama sažeti u knjizi **Put k savršenosti**, najpoznatije njezino mistično djelo **Zamak duše (Unutarnji dvorac)**, te **Knjiga osnutaka**, u kojoj progovara o novoosnovanoj zajednici bosonogih karmelićanki. Svojim je djelima, služeći se obilato alegorijama i pučkim slikama, pokazala iznimnu duhovnu i poticajnu snagu, a istovremeno i umjetničko-književnu vrijednost.

(stranica Vjera i djela)

Carlo Acutis – novi blaženik

„**Biti uvijek povezan s Isusom. To je program mog života.**“ Tako je planirao svoj život dječak Carlo Acutis. U petnaestoj godini života umirući od leukemije rekao je: „**Zadovoljan sam što umirem jer sam tako živio moj život u kojem ni minutu nisam bio u onome što se Bogu ne bi svidjelo.**“

Carlo Acutis rođen je u Londonu 3. svibnja 1991. gdje su privremeno boravili njegovi roditelji radi posla. Odrastao je u Milanu kao i svi njegovi vršnjaci. Od njih se razlikovao samo po posebnoj sklonosti vjerskom životu. Nakon dvanaeste godina svakog dana odlazi na Misu i pričešćuje se. Ulazeći u pubertet počeo je svakog dana moliti krunicu i klanjao se Isusu nazočnom u euharistiji. Bio je uvjeren da kao što „**stojeći na suncu ne možemo ne pocrniti... tako i stojeći pred Euharistijskim Isusom ne možemo ne postati sveti**“.

